

bylo politickým úřadům, že tedy jest trestní řízení zastaviti a spisy postoupiti příslušnému politickému úřadu k příslušnému jednání. Uvedeným nálezem vrchního zemského soudu byl porušen zákon, a to ve dvou směrech, neboť: 1. podle § 14 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n. nejsou námitky proti spisu obžalovacímu podanému u soudu lichevního dovoleny a měly býti již z tohoto důvodu zamítnuty. 2. podle nařízení vlády ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n. stanovena byla sice kompetence politická ke stíhání a trestání trestných činů proti nařízení vlády republiky čsl. ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n. o úpravě obchodu obilím a mlýnskými výrobky, avšak při tom bylo zároveň změněno znění § 33 tohoto nařízení a zejména vypuštěno bylo ustanovení o trestnosti toho, kdo zúmyslně úřadu zatajuje zásoby obilí a mlýnských výrobků. Následkem toho spadají nyní i činy tohoto druhu pod ustanovení § 2 zákona o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. To plyne již z prosté úvahy, že zatajování obilí a mlýnských výrobků, tedy nejdůležitějších předmětů potřeby, mělo by býti stíháno jen trestem politickým, kdežto zúmyslné zatajení všech ostatních předmětů potřeby trestalo by se daleko citelnějším trestem soudním. Správnost tohoto stanoviska vyplývá také z výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 4. dubna 1920 čís. 17 věstníku.

Čís. 232.

Pachatel, jenž připojil se k neznámým zlodějům po vyhození balíku ze železničního vozu, nedopustil se krádeže, nýbrž podílnictví na krádeži.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr II. 156/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Antonína M. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. dubna 1920, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), 179 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal obžalovaného vinným toliko zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 lit. a), b) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska čís. 10, § 281 tr. ř. dovozuje, že skutek obžalovaného spadá jen pod právní hledisko § 185 tr. z.

Rozsudek v odpor vzatý zjišťuje ohledně skutkových okolností pouze, že se obžalovaný ihned po vyhození balíku ze železničního vozu ještě na místě činu, na nádraží v P. (za stanicí sice, ale ještě v jejím obvodu) k neznámým zlodějům připojil a s nimi se o obsah balíku rozdělil. Další, v důvodech obsažené větě, že má soud za prokázáno i to, »že se obžalovaný k neznámým zlodějům připojil, než krádež byla úplně dokonána,« nutno přikládati jen význam právního úsudku, nikoliv zjištění skutkové okolnosti, neboť v tomto bodu jde o řešení právní otázky. V této pří-

čině však má právem stěžovatel za to, že krádež balíku byla již dokonána, když on ku zlodějům zboží z vagonu vyhodivším a o ně se dělícím se připojil, neboť balík byl z držení dráhy odňat již vyhozením z vagonu a obžalovaný nemohl tedy spolupůsobiti při krádeži, nýbrž jen bráti na ní podíl vedle § 185 tr. z.

Čís. 233.

Padělání peněz a cenných papírů. Území, ležící východně od demarkační čáry těšínské, bylo v září 1919 »cizinou« ve smyslu § 1 odstavce první zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr II. 177/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Viléma H. do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Novém Jičíně ze dne 11. prosince 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 1 a 12 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Nalézací soud uznal obžalovaného Viléma H. vinným zločinem dle §§ 1 a 12 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., spáchaným tím, že dne 13. září 1919 dopravil jisté množství bankovek, opatřených padělanými kolký, a jisté množství padělaných kolků »z Bílska, tedy z ciziny« do území československé republiky, by je zde udal. Zmateční stížnost, vytýkající rozsudku zmatečnost dle § 281 čís. 10 tr. ř., dovozuje, že Bílsko není cizinou, poněvadž prý cizinou i ve smyslu § 1 zák. o padělání peněz možno rozuměti jen cizinu státoprávní (politickou), Bílsko však leží ve Slezsku, jež celé v jeho historických hranicích pokládá stát československý za své území a jež tedy státoprávně tvoří dosud součást československé republiky. Bílsko však nelze prý za cizinu pokládati ani proto, že nehledíc k tomu, že dle všeobecného pravidla článku IV. uvozovacího zákona k tr. z. byla analogie v tom směru vyloučena — zákon pro rozlišování ciziny ve smyslu politickém a ciziny ve smyslu peněžním neposkytuje nijaké opory, ač v době jeho vydání českopolský spor o Slezsko již dávno trval a zákonodárce tedy, kdyby byl chtěl v tom směru rozlišovati, byl by to v zákoně jasně vyjádřil. Zmateční stížnost spatřuje proto ve zjištěném jinak činu obžalovaného toliko nedokonaný zločin dle § 4 cit. zák. Nejvyšší soud souhlasí ovšem s názorem, že celé území těšínského Slezska v jeho historických hranicích dlužno při obecně známém státoprávním stanovisku československé vlády pokládati za součást československého státu, třebaže cizí vláda osobovala si nárok na část onoho území a třebaže československé vládě bylo dočasně znemožněno, by na části řečeného území vykonávala práva státní výsosti. Přes to však jest zmateční stížnost neodůvodněna. Nelze přehlížeti, že již v době činu byl československému státu fakticky znemožněn výkon suverenních práv imperia na území, ležícím východně tehdejší demarkační čáry, a tedy i v Bílsku. Platí to zejména též o úpravě poměrů valutár-